

SVENSKA CANADA-TIDNING SVENSKA CANADA-TIDNINGEN Canada-svenskarnas hem- och farm-journal.

Trycket och utgåvan varje torsdag av The Canada Weekly Printing Co. Ltd., ett aktiebolag instiftat under provinsen Manitobas lagar, med utgivningsort 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant, eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerations tid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli lagligen fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen fortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för densamma ifall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen som ej kunna användas, återändas ej såvida ej porto närslutas.

Adressförändringar.— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen att till oss uppge namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äre uttändsatta att sända tidningen.

Betalning.— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post ombedjas att göra det genom "money order", "express-order" eller i registret brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erkänns genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillkänds prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter \$2.00 per år måste erinras. 75c. per gång för utrymme icke lägras för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

THE SWEDISH CANADA NEWS 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ord" bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER på begäran. Efterfrågningar (3 egr.) \$1.50. Dödsannonser med ram och kors ej överstigande 3 tum \$1.50. Färlövningsannonser, önskas, lediga platser notiser och meddelanden om kretsarbeten, speciella missionsmöten, årsarbeten sering införes endast mot förut insänd kvit. o. dyl. 75 cents per tum. Dylig annon-

Från en läkares anteckningar.

I en hög gamla walesiska tidningar fann jag följande, som kan hava sitt intresse även för S. C. T:s läsare. Det är en del av resebeskrivning av D. E. Richards, M. D., 29 Gaisford Road, Sussex, England. Jag översätter så gott jag kan utan ordbok.

Jag nämnde visst något om tyskarne som storätare. Ett slående exempel, om i ursäkten. Jag spisade på ett ställe en dag, och tre personer kommo in — far och mor, förmodligen, och en gosse vid pass sexton år gammal. De satte sig bredvid varandra mitt emot mig, och jag kunde icke gärna undgå att iakttaga allt, som försiggick. Till att börja med fingo de soppa och en butelj öl vardera, därpå fisk, därpå ett stort fat surkål och öl; därpå följde en hel "chicken" och en butelj champagne; så rostbiff och tre buteljer vin! — nu var det tid för mig att gå från bordet!! Om I icke redan gjort det, så given akt på huru få de tyskar äro, till och med i Amerika, som leva till en hög ålder, så framte icke råka i sådana omständigheter, att de icke ha råd till överflöd i mat och dryck. Vi sågo inga gamla personer i Tyskland.

Min hustru brukade säga till mig, att det var på grund av ett psykologiskt tillstånd jag förlorat så mycket i vikt — jag hade till den grad hatat tyskarna under kriget, att jag

ännu icke förlåtit dem. Icke heller blev jag vänligare stämd mot dem genom att se huru de äta.

Vi lämnade Strassburg med en "train rapide", som fransmannen säger, med andra ord med snälltag. Det var omkring sex timmars väg till Frankrikes världsberömda huvudstad. Det var på sätt och vis som att komma hem, ty det var mitt sjunde besök i Paris. Jag vet icke, om detta har något sammanhang med sjutalet i bibeln — det såges ju, att sjutalet är fullkomlighetens tal i Första Mosebok och Uppenbarelseboken. Vare därmed huru som helst, jag kände mig mera gemytligt stämd gentemot fransmännen än någonsin förr och kände mig mera hemma-stad hos dem än vid något föregående besök. Jag mådde så bra ibland dem, att jag stannade i Paris två dygn längre än jag hade ämnat.

Vi stannade över söndagen och bevistade gudstjänsten i Notre Dame, varest sången är ypperlig, och jag kunde med lätthet sätta mig in i gudstjänstens anda, oaktat jag ingenting förstod med undantag av en del av musiken. På vägen till kyrkan stannade min hustru framför en butik ungefär ett stenkast från kyrkan, utan att jag märkte det, men jag hörde henne skratta och ropa mig tillbaka. "Se på den porcelinstallriken", sade hon och tydde för mig en inskrift, som stod att läsa därpå, och vi skrattade bägge två. "Den får jag lov å ha", sade hon, och säkert nog, på återvägen från kyrkan gick hon in i butiken och köpte tallriken. Inskriften lyder sålunda: "les visites font toujours plaisir, si ce n'est en arrivant, c'est en partant." I översättning lyda orden sålunda: "Besök giva oss alltid glädje, om icke vid sammanträffandet så vid avskedet."

På eftermiddagen besökte vi stadens sevärdigaste kyrkogård. Den sticker sig över många tusen acres och gomer hundratusenden av lik, däribland liken av Frankrikes förnämsta storheter under århundradens lopp samt tvivelsutan fler av andra länders storheter än någon annan kyrkogård. Vi voro icke intresserade eller nyfikna nog att köpa en vägvisare, men vi träffade likväl på det ställe, som gömmer stoffet av en av världens ryktbara personligheter. Gravvården var enkel, men en av de bastantaste vi sågo, antagligen av granit från Aberdeen i Skottland. Därpå stod "Adelina Patti, 1843—1919, Baronne Cederström." Jag stannade och vilade mig vid denna gravvård, medan min hustru strövade omkring, drömmande om Castell Craig-y-nos — sin hemort i Wales.

Jag är i besittning av ett läkemedel, som torde sakna sin like i något land på jorden. För några år sedan skar min hustru sig i fingret, då hon öppnade en fruktburk eller liknande. Som följd därav fick hon benröta. I veckotal försökte jag allt möjligt utan att åstadkomma någon förbättring. Jag gick med henne till tre av de bästa kirurgerna i staden, och de voro samstämmiga i att ingenting vore att göra utom att amputera fingret vid första leden.

Därtill var jag helt ovillig, och en morgon, sedan jag ansat fingret, kände jag mig mycket nedslagen. "Männe det finns något i någon av läkare-tidskrifterna, som kan vara till

något gagn?" frågade jag. Medan vi genomletade några av dem, kommer postiljonen med "Medical World", som innehöll en notis om ett nytt läkemedel. Flugs ger jag mig iväg till kemisternas huvudkontor, omtalar vem jag är samt mitt ärende, får mig ett bra prov, och inom en halv dag har jag gjort en gröt och lagt på det sjuka fingret. Den behöfve icke ömsas förr än påföljande dags afton; då visade sig redan hoppfulla tecken till bättring, och likt tacksamma fåglar sjöngo vi vår lovsång i våra hjärtan.

Jag lade färsk gröt på fingret varannan dag, till dess att varet var fullständigt utdraget, vari befunno sig små delar av det värkande benet, så begynte fingret läkas inifrån, och efter fem veckors förlopp var fingret friskt. Jag gick för att omtala historien för kirurgerna, och de smålogo tvivlande.

Några veckor senare fick jag min hustru till att gå med mig och visa dem fingret, och då kunde de med möda överbearbetas. Efter sju års sjukdom visade sig icke ett ärr på fingret.

En skotsk vän till mig i New York fick ont i foten och kom till mig, när tän redan luktade av kallbrand. Jag använde läkemedlet, och han är nu fullkomligt frisk.

Helt nära mig bo trenne avdankade skollärarinnor, en 68 år gammal, hennes syster 69 samt en tredje 58. Näväl, när jag kom dit, var den 60-åriga ett storväxt fruntimmer, synbarligen frisk, med undantag av att hennes kinder, näsa och överläpp voro eldröda och sågo ut som rätt kött. Hon hade icke på länge varit på någon offentlig plats — ingenstädes utom i sin trädgård. Hon hade slösat tjugotals pund sterling på läkarna på Harley-gatan i London — gatan, där storkaxarne bland Storbritanniens läkare hålla till, och de hade alla sagt, att hon var obotlig. Jag fick min hustru att omtala för henne historien om sitt finger. Jag fick se henne en dag och sade till henne: "Låt mig se ditt ansikte."

När jag hade beskådat henne, frågade hon: "Nå, herr doktor?" Jag sade med dämpad röst: "Ett styggt fall — lupus, d. v. s. hudtuberkulos, som går ständigt djupare. Vi hava en förseglad flaska av pulvret, som räddade min hustrus finger, vill ni icke försöka det? Det kan icke skada er, och det kan möjligen bota."

Hon fattade sitt beslut under natten. Följande morgon kom hennes syster med besked, och behandlingen började omedelbart. Behandlingen bestod i att värma litet mjöl i tjugu minuter eller en halvtimme, tillsätta så mycket av pulvret, som rymmes på en tiocentare, därav göra en gröt och lägga på såret.

Men icke såsom irländaren, som satt och vakade över sin sjuke vän, till vilken läkaren vid sitt avsked sade: "Pat, i fall den sjuke blir mycket orolig, så gif honom en dosis av detta pulver, så mycket som rymmes på en tiocentare." När läkaren återkom om morgonen, var sjuklingen död, och han frågade: "Pat, gav du honom pulvret, som jag sade dig?" "Ja," svarade Pat, "men som jag icke hade någon tiocentare, nyttjade jag två femcentare och gav honom så mycket som de båda höllo."

Endast under natten och under en del av förmiddagen

kunde gröten ligga på ansiktet. Den ömsades dagligen, då var beständigt bildades. Efter en veckas tid försvann rödheten, febern minskades, och huden begynte att få sin naturliga färg. Förbättringen fortgick, till kvinnan kunde gå till kyrkan eller vart hon ville. Under sommaren gjorde hon två lustresor om två veckor vardera. Hon är nu lika frisk som hon någonsin var, undantagandes, att hennes kinder äro en smula rödare än vanligt. Läkemedlet kallas "Alkanite" och tillverkas av Sharpe & Dohme, Maltimore, och New York City. Laboratoriet befinner sig i Baltimore och huvudkontoret i New York City. En 4.5 uns flaska kostar \$1.50. Man kan skriva till vilken som helst av de båda adresserna, och när man beställer en flaska, bör man också begära en broschyr med bruksanvisningar.

J. B. L.

En röst från Edam, Sask.

Herr redaktör,

Med eder tillåtelse vill jag härmed skriva något litet från Edam i Saskatchewan.

För min personliga del innesluter jag \$5.00 för Svenska Canada Tidningen. Jag önskar till varje pris behålla tidningen, och vill därför hålla mig framme litet med betalningen.

Tyvärr är det högst sällan man ser något i S. C. T. från vår egen ort, Edam. Nu sedan det mesta av arbetet är undantökat, och vetpriserna börja stiga, så blir man allt litet lättare om hjärtat och kan ägna sig åt att skriva en rad eller två då och då, om hur vi ha det här på trakten.

Skörden här var tämligen god och gav en avkastning av i medeltal 20 bushels per acre. Potatis fingo farmarna i överflöd, men tyvärr äro ju priserna på alla farmprodukter så låga, att det icke blir stor inkomst i alla fall.

De hårda tiderna ha vi naturligtvis alla kännning av, men så länge man har litet att sätta på bodet och hälsan i behåll, så har man ju mycket att vara tacksam för.

Vårt samhälle, Edam, är en liten ort med omkring 300 innevånare. Samhället har fyra butiker, två kyrkor, 2 garage, en bank och en hel del andra affärslokaler samt många trevliga hem och boningshus.

För cirka en månad sedan, hade vi besök av pastor Quarnstrom. Det var en härlig och stund, då vi åter fingo samlas och lyssna till det Heliga Ordet. Vi ville så gärna tacka pastor Q. för hans besök och önska honom välkommen åter.

Med många hälsningar till läsekretsen och redaktionen Farbror Sven.

Tack för prenumerationen, den vanliga hälsningen och de vackra orden om S. C. T. samt välkommen åter i våra spalter, Farbror Sven.

Red.

S. C. T:s följetong smutslitteratur.

Från en av våra prenumeranter, mr. Emil Soderberg i Moose Range, Sask., ha vi haft nöjet mottaga ett brev, vari han bl. a. säger sig önska anmärka på "den smutslitteratur, som i form av följetong utges i Eder tidning."

Ingen kan vara mer förvånad över detta omdöme än redaktionen. Och det skulle roa oss obekrivligt att få veta vad slags följetong mr. Soderberg önskar se i S. C. T.

Det är icke alltid en sinekur att söka tillfredsställa alla smakriktningar och synpunkter på god följetongsläsning, och vi önska här nedan ge några små synpunkter på vad vi mena med svårigheter inom detta område.

Skönlitteratur av kända svenska författare ligga på ett plan, som icke vinner anklag här ute i Västern. Missromaner och gammaldags romantiserade skildringar, i de flesta fall icke annat än fantasiverk, kunna med skäl anses olämpliga i dessa tider. Folk vill ha något rafflande, något realistiskt. Ty sådan är tiden. Och när man icke går längre än Ryby M. Ayres "Mannen - betvingaren" har man nog icke överskridit några som helst gränser även för de mest prydliga individer.

Det skulle vara roligt att veta vad mr. Soderberg kallar en hel del av världslitteraturens mästerverk, om denna bok vi här publicera, kan anses så "sautsig".

Goda råd!

- 1. Ligg och lata dig till 10 slagen.
2. Sky var tanke på ett morgonbad.
3. Sup till frukost. Det är bra för magen.
4. Bil till jobbet. (Obs. Ej promenad.)
5. Stadig lunch, minst tvenne timmar, tag.
6. Uppskjut arbetet till nästa dag.
7. Var i hemmet full av gnattström. Det var en härlig och knot.
8. Strunta blankt i hushållet och lyssna till det Heliga Ordet.
9. Tag i nattgrogg ej för pastor Q. för hans besök och mycket vatten.
10. Läs det här — och gör sen tvärtemot.

Advertisement for Kuriko medicine. Text: Friska, lyckliga barn och vuxna äro tillfännades i de hem, där DR. PETERS KURIKO är husmedicinen. Den är moderns första tillflykt, när någon av hennes kära blir illamående. Den är alltid säker och tillförlitlig. Man finner den i medicinskåpen i miljontals hem både här och i främmande länder. Den är beredd av rena, hälsogivande rötter och örter, innehåller inga skadliga droger och kan tryggt givas åt småbarnen, såväl som åt unga och gamla med ömtålig konstitution. Apotekare kunna ej förse er därmed. För närmare upplysningar tillskriv DR. PETER FAHRENEY & SONS CO. 2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL. (Levereras tullfritt i Kanada)